

cuget

Calllisssto

Căci ura mi-e nemuritoare
Eu unul, vă urăsc pe toți
Pe noi, pe voi, pe ei, pe ele
Cu toții fiind o ceată de netoți!

Singur, valsând cu gândurile mele
Îmi crește ura îngrozitor;
Blestem să fie, pe ființă, pe neființă,
Nu mă împac cu voi nici de o să mor!

Fumând în taină visuri decedate
Mă întreb cu sila „de ce există amintiri? “
Apoi primesc răspunsul din conștiință
“Durerea e prețul plătit al groaznicei, asprei, nemuriri “.

Și beau din cupa dulce a mizantropiei
Cu stelele și cu luna amar m-am îmbătat
Ce rost au oamenii și lumea
Când totu-n jur e rău și degradat?